

— И суха и рунна . . . какви руна! Не съмъ случвалъ друга година таквази вълна. — И благитѣ му черти, като трънки очи, добродушно се мѣстѣха ту на смѣтката, ту къмъ тъщата; послѣ сви тефтерчето грижливо и го скри въ вѣтрѣшния джебъ на палтото си.

А стара жена напълни каничка чай и я сложи на прѣдѣ му.

— Заповѣдай, Добрѣ, — го покани тъща му и почна да налива за себе си чай.

Добри пое чашата и като сръбна нѣколко глѣтки, като че тогава му дойде на умъ за жена му: — Ана какво се забави? — Запита той.

— Трѣбва да иде: — погледна къмъ вратата тя и като за оправдание зададе: — цѣла нощъ е чела, че . . .

Азъ съ нейнитѣ романи, — грижливо продума Добри, — неznamъ, доведохъ я тукъ ужъ да се поправи, а тя, все както си знай!

— Незнамъ, Добре, — се присѣдини къмъ него тъщата и седна на сръща съ каничка чай. — И азъ я гълча, ама не взема.

Двамата засърбаха ароматния липовъ чай.

— Дали не ще е хладно за нея тукъ! — забѣлѣза Добри. Да бѣхме влѣзли вѣтрѣ! И то погледна къмъ стаята ѝ. Гледай, иде безъ да си мѣтне нѣщо! — Слушай, Ано, намѣтни се, че тукъ е хладно, — настояваше той отъ далечъ.

Ана го чу. И тази му грижливостъ я жегна. Тя се намѣтна и притвори вратата слѣдъ себе си.

Още не сварила да поздрави, Добри я погледна и очуденъ запита: — и ти дойде за поправка!

— Малко съмъ понастинала, — смѣнка тя и не посмѣя да го погледне: боеше се отъ погледа му.

Чакъ кога той се наведе да сръбне чай, тя спрѣ погледъ о него за мигъ и бърже отмѣтна очи: — неможеше повече да го гледа, тъй противенъ ѝ се видѣ той. Стори ѝ се, че мириши на оцавени кожи!

— Тукъ не ти понесе, — проговори Добри, вгледанъ въ жена си.

Тя нищо не отговори.

— Йоще мѣсець да стоите — все толкозъ. Била поще отслабнешъ, ами сбирете багажа че въ сѣбота си елате! — Той се замисли. —